

Vendégségben a Szabó–Matkócsik házaspárnál

Zsömi, a pótygyerek

Egyiküket, Matkócsik Éva (28) operaénekesnőt a színházban láthatja azóta is fél Szeged, dr. Szabó Józsefet (32), a Csongrád Megyei Kárrendezési Hivatal vezetőjét pedig a megyeházán a másik fele. Az operabarátok számát ezres, a kárpótlásra várókat pedig több tízezresre saccolhatnánk, ha rágaskodnánk a számokhoz. S, hogy számukra végállomás-e Szeged, avagy csak a próbálkozások színpada?

– Még nem tudjuk. Egyelőre itt vagyunk – mondja Éva, ölében Zsömlével, vagy egyszerűen csak per Zsömivel, a nagy két éves perzsa kandúrral.

Ülünk a felsővárosi kettő és feles, nagykonyhás panellakás nappalijában.

– Ez egy „paprikalakás” – magyarázzák – 450 kiló paprikát öröklünk le, hogy kifizessük az adósságokat.

Dr. Szabó József első szegedi munkahelye ugyanis a szegedi Móra tévesz volt, ahol is úgynevezett kooperátor jogszékként egy hold paprikaföldet vett ki, művelte, majd leszüretelte. A termést Éva szüleinél, Orosházán öröklték le, éjjel-nappal dolgoztak.

„Gyüttmőntnek” számítanak Szegeden, mégis rövid idő alatt megismerte őket a fél város. Sőt: Torgyán doktor már el is temette őket, amikor március 1-jei sportcsarnokbeli nagygyűlésén egy perces néma felállással emlékezett meg az útközbeni autóbaleset áldozatairól. Ők az egyik összeroncsolódott autóban ültek, csak éppen nem haltak meg, mint ahogy szerencsére más se. Megsérültek, kórházba kerültek. Totálkáros lett a régi Ford, de ma már egy Nissan Sony áll a garázsban.

A tapétán Zsömi körmeinek a nyoma – amúgy is tapétázni kellene, mert ezzel a mintával vettük a lakást, mondja Jóska – , egyébként a rend, a kétszemélyes élet nyomai mindegyikükön.

– Szeretnénk majd gyereket – így Éva – , de még nem jött össze.

A beszélgetésből kiderül: nem sok időt töltött együtt a Szabó–Matkócsik házaspár. Éva próbál, vagy előadása van, Jóska a hivatalban tölti sokszor az éjszakákat is. Ennek ellenére nem lenne útban a gyerek, legfőképpen jobban be kéne osztani az idejüket – derül ki a beszélgetésből.

– **Hogy kerültek Szegedre?**

– Magamnak is nehezen tudom megmagyarázni – veszi át a szót a ház ura – , pesti, tizennegyedik kerületi gyerek voltam, aki sosem került távol a szülői háztól. Amikor a főnökömnek később bejelentettem, hogy Szegedre megyek, egyszerűen nem értette. Otthon laktam, könnyen vettem az iskolákat, szórakoztam, dolgoztam, mikor mit hozott az élet. Jó állásom is volt a fővárosi adóigazgatóságnál. Majd találkoztam Évával – összehoztak bennünket, az unokatestvérem Éva barátjának a barátnője volt – , 1987-ben összeházasodtunk. A feleségem aztán kijelentette, hogy nem megy az Operaházba, hanem Szegedre szeretne jönni.

Persze, előtte beszélt Oberfrank Gézával. Nem vitakozott velem, hanem fogta magát és Szegedre költözött, 1988 végén.

– **Te még maradtál?**

– Pár hónapig hétvégeken jártam le Szegedre – Éva az idő tájt az Óthalom utcai garzonban lakott. Akkor figyeltem föl a főváros és Szeged közti különbségre: ahogy közeledtem, Félegyháza körül engedett föl bennem a feszültség, visszafelé pedig ugyanott már húzódtott össze a gyomrom, vette föl a pesti tempót.

– **Ma is érzékeled ezt a különbséget?**

– Itt is sok mindent föl-kavart a változás, már nem nevezhető olyan nyugodt helynek.

– En szeretem Szegedet – teszi hozzá Éva – , ha főnn vagyok Pesten két napig, a füsttől, benzingőztől lerekedek.

– **Mégis: milyen Szeged?**

– Zárt város – mondja Jóska – , annak ellenére, hogy sok a diák.

– **Kettőtök szakmája annyira más, hogy az ember el se tud képzelni találkozási pontokat.**

– Pedig Jóska versmondó versenyeken vett részt diákkorában, döntős volt a Péchy Blankán. – A múltkor, egy hakin föl is lépett, Rácz Tibi megkérte, hogy vigyen be egy kabátot a színpadra.

– **Barátaitok vannak-e Szegeden?**

– Szakmán belül nem igen. A régi barátságok maradtak még az egyetemről.

– **Hová mentek nyaralni?**

– Még nem tudjuk, de valahová biztosan elmegyünk, mert a tavalyi nyarat ki kellett hagynunk. Jóska ugyanis szervezte a hivatalt – mondja megértően Éva, s mi azzal búcsúzunk, hogy jó nyarat, kellemes pihenést kívánunk a Szabó–Matkócsik házaspárnak.

Fekete Klára

– **Melyik a legkedvesebb szereped?**

– A Tosca. Remekül van felépítve, szinte be sem kell énekelni, megy magától. Tosca egyénisége is közel áll hozzám, hasonló helyzetben talán én is úgy döntenék, ahogyan ő.

– **Jóska szokott véleményt mondani egy-egy alakításodról?**

– Szokott, de jobb lenne, ha nem tenné. Ő a legkegyetlenebb kritikusom, még olyankor is bírál, amikor éppen biztatásra lenne szükségem, talán éppen tőle. ha szerepfelfogásbeli dologról van szó, akkor esetleg rendjén is volna a bírálat, de ő sokszor olyan dolgokról vitatkozik, amik egyértelműen benne vannak a kottában, vagyis – mivel Jóska nem zenész – egész biztosan nekem van igazam.

– **Jóska, milyen érzés, amikor a feleséged kimegy a színpadára?**

– Rosszul vagyok olyankor, mert én már tudom, hol következik a „cé”. Ráadásul azért is ideges vagyok, mert úgy érzem, Évát nem fogadta el teljesen a szegedi közönség. A színházban pedig művészi teljesítményéhez képest indokolatlanul fogták vissza jó darabig.

– **Éva, ezt te is így érzed?**

– Sokáig keresgéltem, milyen típusú szerepek valók nekem igazán. Sokmindent énekeltem, így lassan kialakult, hogy a drámai szoprán felé kellene haladnom. Oberfrank nekem osztotta a Bolygó hollandiból, ami éppen egy ilyen szerep, de közben jött a vezetőváltás, és Gregor úgy gondolta, hogy ezt nem nekem kell énekelnem. Helyette megkaptam a Faustot, ami szerintem nem nekem való. Vagyis sokáig nem fedték egymást a feladataim és az elképzeléseim, ma már közelebb vannak egymáshoz. Hiszen élénkeltem a Toscát, az Aidát.

– **A következő évadban mit fogsz énekelni?**

– Leonórát a Trubadúrban, Erzsébetet a Tannhauserből majd a Don Carlosból.

– **Szegeden évek óta folyik a vita arról, milyen legyen az opera, konzervatív-e vagy modern.**

– Azt hiszem, hogy a szegedieknek népszerű operára van szükségük, de olyan rendezőket kellene meghívni, akik modernebb felfogásban állítanak színpadra ezeket a műveket. Sok vendég kellene, olyanok, akik igazán emelik a tagozat színvonalát.

Keczer Gabriella

– **Mondják, hogy a legjobban fizetett kormányhivatal a kárrendezési. Mi erről dr. Szabó József, a vezető véleménye?**

– A támadások keresztüzében dolgozunk. A Fidesz például bizottságot akar fölállítani a hivatalok ellenőrzésére. Pedig az 53 fő átlagosan 36 ezer forintos bruttó fizetése véleményem szerint nem túl magas a napi 181 ügy rendezéséért.

– **Miért vállaltad el?**

– Azért mert nem tudtam nemet mondani. Míg én alapvetően úgy tekintem ezt a feladatot, hogy segítek vele az embereknek, mások kiváltságnak tartják. Sok az ellendrukker. És még több az, aki az életkorom miatt nem tud elfogadni a főnökének.

– **Mi a véleményed arról a kárpótlási törvényről, amit a te irányításoddal hajtanak végre?**

– Sok lett a megcsömörlött, siránkozó ember, mivel nem akkora értéket kap kárpótlási jegyben, mint amekkorára számított. Szerintem jobb lett volna előbb az ország gazdaságát egy bizonyos szintre fölfeljeszteni, majd ezt követően teljes kárpótlást nyújtani, ahogy a németek is csinálják.

– **Neked személy szerint mi a vágyad?**

– Szeretném magam a középréteghez tartozónak tudni, amelyik tisztességesen meg van fizetve, és emiatt jól is érzi magát a világban.

Hogy lazítanak a városatyák?

Dr. Simoncsics János (44), nő, három gyermeke van. Sára 7, Palkó 4 éves, Máté 3 hónapos.

Már visszajöttünk a nyaralásból, mert minden évben hagyományosan júniusban, az előszezonban megyünk a Balatonra. Ezúttal Alsóörsön, az északi parton vettünk ki egy apartmant, szerintem olcsón, ezer forintért naponta. Mindhárom gyerek velünk volt, plusz a babakocsi és a kenguru. Az étkezés se került sokba, Zsóka többfajta húst előre lefőzött, azokat hűtőládában magunkkal vittük. Akárcsak a gyümölcsöt. Sajnos, Medárdot kifogtuk, így kevesebbet fűrödtünk, viszont többet kirándulhattunk.

Dr. Dömötör László (47), nő, három gyermek apja. Szilviát (21) az édesanyja

A Városháza a parlamenttel ellentétben nem tart nyári szünetet. Egy kis lazítást azonban mindegyik képviselő megenged magának, legfeljebb úgy időzíti a szabadságát, hogy a közgyűléseken, minden hónap első csütörtökén megjelenhessen. Néhányukat sikerült kifaggatni arról, hol töltik a nyarat, mi jelenti számukra a kikapcsolódást.

neveli, Rita (12) és Judit (10) él vele egy házasságban.

– Július második felében megyek szabadságra, valószínűleg két hétre, de nem mozdulok ki Szegedről. A családdal töltöm majd minden percemet. Takarítunk, pakolunk, pihenünk, a szabadstrandra járunk a gyerekekkel.

Náfrádi Zoltán (27), egyedülálló.

– Idén nem lesz arra energiám, hogy külföldre menjek.

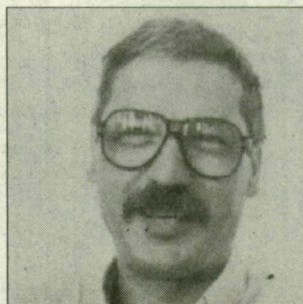
Előreláthatóan július közepén Sopronba utazom a nővéremhez. Pihenek, kirándulok a hegyekbe, átmegyek Ausztriába egy napra... Sajnos, két hétnél tovább nem maradhatok, mert év közben elfogyott a szabadságom. Több olyan rendezvény volt, a Fideszben is, amikre csak az évi rendes szabadságom terhére sikerült eljutni. Tavaly egy tanulmányúton vettem részt Angliában – az önkormányzati rendszert tanulmányoztuk – , emiatt már

akkor nyáron se kíváncsi voltam külföldre, de azért a Balatonra még elmentem.

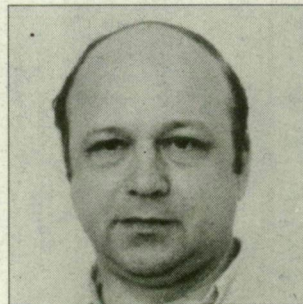
Dr. Kovács Beáta (35), elvált. Egy fia van, Iván, aki 8 éves.

– A nyáron azt tesszük, amire még nem volt példa: itthon maradunk. Ennek prózai oka van – hiányzik az anyagi fedezet. Most még az Éliker jogtanácsosa vagyok ugyan, de félek, ha rt.-vé alakul a cég, nem biztos, hogy rám szükség lesz. Mivel gondolni kell a jövőre, arra is, hogy esetleg önállósítsam magam, most félreteszem a pénzt. Iván különben a Várady Marci szervezte kajakos Sajtukac táborban már a második kéthetes turnusát nyűstöl, nagyon jól érzi magát. Anyja fia: én is kaja-koztam, ifi válogatott voltam.

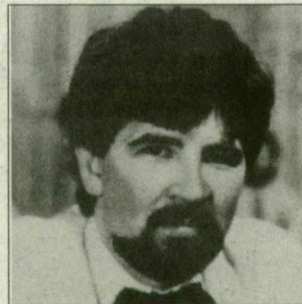
F. K.

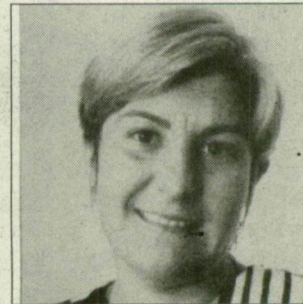
Dr. Simoncsics János

Dr. Dömötör László

Náfrádi Zoltán

Dr. Kovács Beáta